

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: *Tiến sĩ Thái Lễ Húc*

Người chia sẻ: *Vô Danh Cư sĩ*

Bài thứ 76

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, nhân tiện lúc TS Thái dạy chúng ta:

- Học phải kiên trì;*
- Học phải nỗ lực khai phát tiềm lực.*

*Chúng ta cũng đã tranh thủ để phản tỉnh lại thái độ học *Đệ Tử Quy* của lớp chúng ta. Có 2 thái độ ạ, một là nôn nóng muốn đi nhanh hơn nữa; Hai là lười nhác giải đãi. Chúng ta đã chia sẻ xong về thái độ thứ nhất, là nôn nóng muốn đi nhanh hơn nữa.*

Hôm nay, chúng ta sẽ phản tỉnh sang thái độ thứ 2:

2. Với thái độ học giải đãi, lười nhác

Tôi xin chia sẻ như sau, kính mong các bạn không vì thế mà sân hận:

Các bạn đã biết là đáng nhẽ buổi sáng chia sẻ Phật pháp online của chúng ta như mọi khi là bắt đầu từ 8 giờ sáng chủ nhật, vậy mà các thành viên gia đình tôi nói rằng là không kịp, nên đề nghị muộn hơn. Đấy suốt từ 8 giờ sáng, 8 rưỡi sáng, 9 giờ sáng, 9 rưỡi sáng, 10 giờ sáng. Đấy đến 9 giờ đêm vẫn cứ không có thời gian.

Thế thì chúng ta đã gặp được pháp, đại pháp đây, mà sao để phí hoài đến như thế. Gần như tới nay tôi không ăn cơm để tôi còn nói đến cái

chuyện đấy với các thành viên gia đình, vì là tính cách chuồn nốt. Không học.

Tại sao người xưa lại thành tựu ạ? Bạn nghe nhé:

Thứ nhất là Thích Ca Mâu Ni Phật

Lần trước đã kể cho các bạn nghe vào thời quá khứ Thích Ca mâu Ni Phật tu Bồ Tát đạo trên núi tuyết thì gặp Quỷ La Sát, vì muốn quỷ La Sát đọc cho nghe nốt một nửa bài kệ pháp của Như Lai mà ngài đã đồng ý đổi cả cái thân mạng cho Quỷ La Sát ăn thịt.

Rồi lại vào 1 kiếp nữa Đức Phật Thích Ca Mâu Ni làm một vị đại quốc vương. Vì muốn được nghe đại pháp của Như Lai nên phải khoét trên thân cả nghìn chỗ để đổ dầu đốt đèn cúng dường cho người Bà La môn tên là Lao Độ Sai để được nghe bài kệ. Cho nên cuối cùng ngài mới thành Phật ạ.

Đã kể với các bạn nghe câu chuyện của Huệ Khả. Khi ông cầu đạo ông đến gặp Lạt Ma Sư Tổ, mà cứ phải chầu trực ở ngoài vì lúc ấy Lạt Ma Sư Tổ đang ở trong cơn định. Chờ mãi đến mấy ngày trời, tuyết rơi ngập hết cả chân, mà Lạt Ma Sư Tổ vẫn chưa xuất định. Mà cuối cùng để cầu đạo thì cuối cùng ông làm gì? Ông chặt luôn một cánh tay này của mình để cầu Đạo với Lạt Ma Sư Tổ thì cuối cùng ông trở thành vị Tổ thứ 2 của Thiền Tông.

Câu chuyện thứ 3: Vào năm 538 trước công nguyên, Khổng Tử cùng với đệ tử của mình (là Nam Cung Kính Thúc) sang nước Chu để thỉnh giáo Lão Tử. Lão Tử thấy Khổng Tử vượt ngàn dặm xa xôi đến bèn hỏi:

- Ông cho rằng mình đã đắc đạo rồi chứ?

Khổng Tử trả lời:

- Tôi tìm đạo đã 27 năm nay nhưng vẫn chưa gặp được.

Sau đó Lão Tử đã nói cho Khổng Tử nghe về đạo, Khổng Tử lưu lại nơi ấy vài ngày rồi mới chào từ biệt Lão Tử.

Lúc về đến bờ sông Hoàng Hà, thấy nước sông cuộn cuộn chảy, Khổng Tử đứng bên bờ sông một lúc lâu rồi bất giác cảm thán mà rằng:

- Chảy hoài như thế ư, ngày đêm không ngừng nghỉ! Nước Hoàng Hà chảy mãi không thôi, năm tháng đời người trôi đi chẳng dứt. Nước sông chẳng biết chảy về đâu, đời người chẳng biết sẽ về nơi nao! (Nguyên văn: “Tử tại xuyên thượng viết: Thệ giả như tư phù, bất xả trú dạ”)

Khổng Tử sau khi bái kiến Lão Tử, trở về nhà ba ngày sau đó trầm mặc không nói một lời nào. Cuối cùng thì chỉ nói có một câu “Triêu văn đạo, tịch khả tử”, nghĩa là “Buổi sáng được nghe Đạo, buổi tối chết cũng cam lòng”.

Vậy đấy ạ, Khổng Tử trân quý Đạo còn hơn cả sinh mệnh của mình, và cảm thấy nuối tiếc rằng thời gian cứ trôi không ngừng như thế này, sinh mạng thì ngắn ngủi như vậy, nếu không tu tập thì thật đáng thương thay. Chính vì cái thái độ học tập như vậy mà Ngài thành thánh ạ “Chỉ Thánh Tiên Sư” (Tức là Bậc Thầy đầu tiên Đã Đạt Tới Bậc Thánh).

Thời nay thì sao? Nam Tử Hán đấy, khi gặp được TS Thái giảng Đường Đến Hạnh Phúc thì ông nhất định tìm mọi cách ông đến gần và dứt khoát ông sụp xuống để lạy Thầy Thái.

- Trong đời tôi chỉ lạy có hai người: Một là cha mẹ, và hai là thầy giáo.

Và cuối cùng thì TS Thái đành phải để thành tựu cái tâm cung kính đấy cho ông.

Vậy mà đã gặp đường đạo đến như thế rồi, gặp được pháp của Hòa Thượng, gặp được gọi là Đường Đến Hạnh Phúc của Thầy Thái rồi, mà vẫn cứ lần nữa, hết giờ này sang giờ khác, hết ngày này sang ngày khác, rằng là “Con bận việc này, con bận việc khác”.

Trước khi đi lên đây với các bạn là tôi đã phải một cái bài pháp y như thế này để tôi nói với gia đình.

“Sao không thấy là buồn đau là biển cả, vui sướng là ngọc châu? Khi mò được ngọc châu đáy biển, e giữa bờ tan nát biết đâu”.

Người ta thì chết dịch hàng loạt hàng loạt, vậy mà vẫn cứ như như bất động. Lạ thật!

Hôm qua, tôi lại được xem ở trên chỗ cái trang Facebook, chắc là đây nó link, nó liên kết với chỗ cư sĩ Trung. Tôi thấy có một bức ảnh có một con chó mẹ với 8 con chó con, được đăng tải từ ngày 15/3, cho đến hôm nay là khoảng được một tuần, 10700 lượt view và 1700 lượt like.

Vậy mà một cái bài Đường Đến Hạnh Phúc của chúng ta, bao nhiêu công của tất cả các đồng tu về nội tài, nhiều vô kể. Vậy các bạn tự hỏi lại mình xem các bạn đã biết quý trọng, các bạn đã biết xem và các bạn đã biết dạy con các bạn chưa? Lác đác được độ khoảng 5-6 người like.

Mà tôi nhìn thấy cái bối cảnh của cả thế giới bây giờ rơi vào dịch bệnh, rồi chết chóc, rồi họa đến. Nhưng có mấy ai biết để mà học đạo đức đâu, để mà thấy quý như Thích Ca Mâu Ni Phật, như Khổng Tử, rồi như Ngài Huệ Khả, rồi như Nam Tử Hán đâu. Bao nhiêu công sức của mọi người. Cư sĩ Minh Ngọc có nói với tôi rằng là:

- Rất nhiều công sức, không nói đến chuyện công sức Cư sĩ Bà ở đây nữa. Những người làm về soát băng, soát bài đã thấy, không có khi nào mà gọi là dưới được cái version 10 cả. Sửa đi sửa lại để cúng dường.

Vậy mà cuối cùng thì, từ các con mình, rồi đến rất nhiều bạn khác. Hôm nay, tôi hy vọng là các con tôi tỉnh ra, các bạn tỉnh ra. Tôi hy vọng thế.

Phải hiểu là “Thế gian thì vô thường, mà quốc độ thì nguy thụy, chỉ có đạo của ta là quý”. Ai nói câu đấy hả Trung? Chính là Đức Phật trước khi niết bàn dặn dò lại đệ tử đấy ạ. Vâng! Vậy mà cuối cùng vẫn cứ như thế.

Mà nhìn đấy. Không hiểu các bạn thế nào. Ngày nào tôi cũng xót xa vì không biết bao nhiêu người chết. Ngày nào tôi cũng chỉ nguyện cầu một điều là, mình mở mắt ra mà làm sao đấy trên thế giới những người chết vì dịch bệnh nó dừng thôi, nó tạm dừng. Rồi tôi cứ mong cầu là hai cái người bệnh nhân của Việt Nam, hai cái người bị bệnh nặng đừng chết.

Các bạn phải hiểu đối với cả Cư sĩ Ông cũng như tôi cũng thế, vẫn phải giữ sức khỏe lắm chứ. Đợt vừa rồi CS Ông cũng phải uống kháng

sinh. Tôi cũng chịu khó bồi dưỡng cho tất cả mọi người nhà. Các bạn phải hiểu không phải tôi hay Cư sĩ Ông cần cái, cái thân mạng này sống để làm gì đâu. Bởi vì tôi hiểu rằng là khi mình chưa tu đến nơi đến chốn, thì không thể nào mình vãng sinh được, mình đã phí hoài cả một cuộc đời này. Bắt đầu tôi thấm thía cái câu của Hòa Thượng nói là “Thọ mạng rất cần”, bởi vì nếu bạn không có thọ mạng thì bạn lấy đâu ra để bạn tu tập, để bạn tích lũy công đức đây. Vậy thì đọa lạc vẫn cứ hoàn đọa lạc. Cho nên khi ốm đau lại phải hết sức nỗ lực giữ từng li từng tí.

Từ hôm đấy, tôi nói thật với các bạn, vì nói các chúng sinh nhà tôi không nghe. Tôi bảo:

- Cả nhà phải nhớ rằng chỉ cần một người mà rớt xuống, (Như hôm trước tôi nói tự làm tự chịu), thì nhà mình vỡ trận. Mà nhà mình vỡ trận thì rất nhiều người không được lợi lạc.

Ừ cứ cho các bạn không xem, không sao. Nhưng nếu như nó còn để lại theo thời gian mà vẫn còn có những người có duyên học được, thì vẫn cứ là tốt. Mà sao không nhìn thấy được điều đấy?

Họa hại cứ thế đến âm âm. Hôm nay, chúng ta còn ngồi với nhau như thế này, ngày mai liệu rằng trong chúng ta có ai liệu có bị vướng vào cái vòng dịch này không? Cho nên các bạn phải nỗ lực đoạn ác tu thiện, đây là sự thật.

Các bạn có biết không ạ? Khi bài 53 của chúng ta vừa mới đăng có một vị ở một cái vị trí cao thì đã nhấn tin vào tri ân chúng ta, mặc dù lúc ấy mới có 7 người xem. Mà gần đây tôi nói thật với các bạn, tôi thấy các vị nặng ký tri ân thôi, mà tri ân thẳng đến chúng tôi. Cho nên Hòa Thượng mới nói là: Đặc biệt cái người mà gọi là có trí tuệ một tí mà họ quay đầu thì vô cùng nhanh, không một bài nào họ bỏ.

Tôi không hề muốn nói ra như thế, bởi vì nếu không nói thì các bạn nghĩ là “Hay là Cư sĩ Bà động viên”. Tôi không động viên, đây là sự thật.

Để kết thúc bài trao đổi về thái độ học tập Đệ Tử Quy này, tôi xin trích một đoạn khai thị của Hòa Thượng Tịnh Không để bạn biết được tương lai của bạn sẽ về đâu, nếu bạn không nỗ lực học tập, và tu hành. Mà tu hành thì lại phải bắt đầu từ nền tảng là học làm người ạ.

“Ngày nay tại sao Phật pháp lại suy thoái đến như vậy? Tại sao người tu hành chẳng thể thành tựu rạng rỡ như người đời xưa? Vì mọi người đều quên mất cội gốc, chẳng “Hiếu”, chẳng “Kính”. (Vâng ạ, đây chính là Đệ Tử Quy đấy ạ, vì Đệ tử Quy là dạy bạn “Hiếu thân, Tôn sư” mà)

Lúc trước thầy Lý thường gọi cách tu học này là “Giỡn chơi Phật pháp”. Họ chẳng tu học Phật pháp, cũng chẳng phải hoằng dương Phật pháp, mà là giỡn chơi với Phật pháp, tiêu khiển Phật pháp. Chẳng có gì làm, nên phải tiêu khiển giải trí, lấy Phật pháp để tiêu khiển. Đích thật là như vậy! Lời thầy Lý chẳng quá đáng tí nào.

Đây là nói Pháp thế gian thì như thế, chứ còn nói Pháp xuất thế gian, bạn làm thế là bạn đọa địa ngục A Tỳ đấy. Vì sao ạ? Bởi vì bạn là người học Phật, người ta nhìn bạn là người học Phật, vậy mà cảnh bạn không cảnh chuyển, vậy mà coi như bạn vẫn cứ “Tham, sân, si, mạn” thì người ta bảo: Thế này người ta học Phật làm gì? Thì đây chính là phá hoại Phật pháp.

Chúng ta hãy suy nghĩ có phải chính mình đang tiêu khiển Phật pháp hay không? Có đang giỡn chơi với Phật pháp hay không? Chỉ tu một chút phước hữu lậu mà thôi, và nữa chút phước này sẽ chẳng thể hưởng ở nhân gian mà hưởng ở đâu? Hưởng ở cõi súc sinh, cõi ngạ quỷ. Tại sao không thể hưởng ở cõi người? Tư cách làm người của bạn mất rồi nên những phước đã tu được chẳng thể hưởng ở cõi người.

Chúng ta phải hiểu rõ ràng: Làm người thì phải biết hiếu thân, tôn sư. Phước thứ nhất của tam phước nói ở trong Quán Kinh là: **“Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”**. Được vậy thì bạn mới được thân người. [Cho nên mới bảo làm thân người khó mà, “nhân thân nan đắc” mà.] Những phước báu bạn tu được mới có thể hưởng ở cõi Trời, cõi người. (Trích Địa Tạng Bồ Tát Bổn Nguyện Kinh Giảng Ký, tập 01, HT. Tịnh Không chủ giảng).

Bạn chỉ cần nghe qua đấy là bạn biết ngay là nếu không rớt ráo thì bạn đi về đâu rồi. Bạn có làm được Thập thiện nghiệp đạo không? Không sát sinh, không trộm cướp, không tà dâm, không nói dối, không nói thêu dệt, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời xấu ác, không tham, không sân, không si. Bạn làm được không?

Tiếp tục, hiếu dưỡng phụ mẫu, bạn làm được chưa? Mà bạn làm được là phải Đệ Tử Quy bạn phải thực hiện được; Phụng sự sư trưởng bạn làm được chưa? Từ tâm bất sát bạn làm được chưa? Vậy thì như thế bạn đủ hiểu là nếu bạn không rốt ráo bạn về đâu rồi.

Cho nên mới nói là: Trong cái thời buổi đại dịch này, bạn phải thiện tâm, thiện ý, thiện hạnh thì bạn sẽ cứu được bạn. Quyết tâm gọi là hy sinh phụng hiến, thì đây chính là một lớp bảo vệ để cho các bạn không gặp họa trong cái thời buổi dịch này, mà chưa biết đến bao giờ đâu bạn nhé.

Vào năm 1918, tại Tây Ban Nha đã bùng nổ ra một đợt dịch - Đây là dịch cúm Tây Ban Nha, bạn nhớ nhé, 500 triệu người trên thế giới mắc phải và 5 triệu người đã chết, kéo dài trong vòng 3 năm. Bây giờ lại đến năm 2020, tức là đúng 100 năm sau.

Nhiều khi cũng nản nhưng mà nghĩ bụng “Ui giờ ôi, mình thế này đã ăn thua gì, đến Đức Phật với Hòa Thượng cũng nói là, gọi là “Khô cổ, nhọc lòng”, vậy mình thế này ăn thua gì mà mình nản”.

Đây ạ, bạn phải làm được cái Tịnh nghiệp tam phước đầu tiên, được vậy bạn mới được thân người, những phước báu bạn tu được mới có thể hưởng cõi người, cõi Trời. Đây. Bạn làm được 100% bạn về cõi Trời luôn. Còn nếu bạn cộng thêm niệm A DI ĐÀ PHẬT nữa thì bạn chắc chắn vắng sinh PTCL cõi phàm thánh đồng cư độ, liễu sinh tử thoát luân hồi luôn.

Hôm nọ trong cái bài 51 đã tả cho bạn cái cảnh gọi là Từ Thức gặp tiên. Thật ra thì không định nói kỹ đến như thế đâu, nhưng cuối cùng quyết tâm nói, là vì sao? Là vì nếu nói kỹ bạn sẽ mừng tượng được gọi là tiên cảnh như thế nào. Và quả y như thế, sau khi Cư sĩ Ông xem xong cái bài ấy thì bảo:

- Mình ít nhất làm sao cũng phải cố gắng tu tập, là ít nhất phải về cõi tiên, chứ không thì khổ quá rồi.

Là để bạn mừng tượng ra cõi tiên nó còn sung sướng đến như thế, vậy thì vắng sinh Tây Phương Cực Lạc thì bạn còn sung sướng như thế nào.

Vâng! Phần chia sẻ về thái độ học tập Đề tư Quy của lớp chúng ta, tôi xin tạm dừng ở đây ạ.

Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang chánh văn 5, xin mời các bạn đọc cùng tôi ạ.]

“Cha mẹ thích, dộc lòng làm;
Cha mẹ ghét, cẩn thận bỏ.
Thân bị thương, cha mẹ lo;
Đức hạnh kém, cha mẹ tủi.
Cha mẹ thương, dễ hiểu thuận;
Cha mẹ ghét, vẫn hiểu kính”.

Âm hán văn:

Thân sở hiếu, lực vi cụ;
Thân sở ố, cẩn vi khứ.
Thân hữu thương, di thân ưu
Đức hữu thương, di thân tu.
Thân ái ngã, hiếu hà nan;
Thân tăng ngã, hiếu phương hiền.

[Chúng ta sẽ bắt đầu học câu thứ nhất: Chánh văn]

5-1. “Thân sở hiếu, lực vi cụ”(Có nghĩa là: Cha mẹ thích, dộc lòng làm)]

[Chánh văn này có 5 ý như sau:

- 1. Đáp ứng sở thích của cha mẹ thế nào cho đúng?*
- 2. Sở thích của phàm phu là gì?*
- 3. Sở thích của thánh nhân là gì?*
- 4. “Dộc lòng” đáp ứng sở thích của cha mẹ*
- 5. Đáp ứng sở thích của người thân.*

Chúng ta bắt đầu học ạ]

1. Đáp ứng sở thích của cha mẹ thế nào cho đúng?

[Mục này lại có 2 ý ạ:

Thứ nhất: Dốc lòng, nếu sở thích cha mẹ hợp với nhân sinh

Thứ hai: Không làm theo các sở thích về danh, và lợi

Không có nếu cái câu này không giải thích rõ thì các bạn cứ y văn giải nghĩa thì cha mẹ thích cái gì các bạn cũng làm, các bạn tưởng thế là hiểu nhưng Hòa Thượng bảo nếu những cái đi nghịch lại với đạo thì các bạn là đại bất hiểu, chứ không phải là có hiểu.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe TS Thái giảng ạ:]

Thứ nhất: Dốc lòng, nếu sở thích của cha mẹ là hợp với nhân sinh

Cha mẹ thường hy vọng chúng ta, ví dụ hy vọng học nghiệp của chúng ta tốt đẹp, hy vọng chúng ta học tập tốt, chúng ta đều phải tận tâm, tận lực hoàn thành. “Thân sở hiếu” *[(Tức là “cha mẹ thích”) này]*.

Thứ hai: Không làm theo sở thích danh, lợi

Nhưng chúng ta phải tư duy một chút, hiện nay cha mẹ rốt cuộc là thích điều gì? Nếu “Háo” *[(Chữ “Háo” và chữ “Hiếu” này đều có cùng một nghĩa là chữ “Thích”)]* của cha mẹ là “Háo” danh, “Háo” lợi thì như vậy đối với con cái có ảnh hưởng, có thể con cái cũng sẽ ham danh lợi. Khi thái độ này của chúng hình thành thì suốt cuộc đời của chúng sẽ có ảnh hưởng không tốt. Cho nên sở thích của cha mẹ phải “Thích” theo giá trị quan đúng đắn của nhân sinh.

Ngày xưa, Sở Vương rất thích thiếu nữ eo thon. Rốt cuộc trong cung rất nhiều người thiếu nữ đói mà chết. Trên thích gì, người ở dưới đều làm theo sở thích của họ nên dẫn đến một nếp sống sai lầm.

[Nếu thích eo thon thì đây chính là tham gì hả các bạn? Đúng rồi ạ, tham sắc ạ, là một trong ngũ dục, gồm có là tham tài, tham sắc, tham danh, tham ăn, tham ngủ. Vâng!]

Một gia đình dẫn đến sai nếp sống nhà sẽ sụp đổ; Vua của một nước có nếp sống sai lạc thì nước sẽ mất.

Cho nên:

“Nhất gia nhân, nhất quốc hưng nhân, nhất gia nhường, nhất quốc hưng nhường”. Có nghĩa là gì ạ? Một nhà làm điều “Nhân” thì một nước cũng dậy lên điều nhân, Một nhà có sự nhường nhịn thì một nước cũng dậy lên sự nhường nhịn;

[Tiếp tục: “Nhất nhân tham lệ, nhất Quốc tác loạn”], có nghĩa là: Một người tham ác, cả nước làm loạn. Một vị vua nếu tham tiền tài kết cuộc sau cùng rất có thể là phát sinh xung đột với nhân dân.

Thời xưa khi Trụ Vương sủng ái Đát Kỷ. Trong triều có một vị hiền thần là Cơ Tử. Cơ Tử nhìn thấy động tác của vua, lập tức ông ta nghĩ “Nhà Thương chắc không thể giữ được”.

Động tác của Trụ Vương là gì vậy? Thấy Trụ Vương tặng Đát Kỷ một đôi đĩa bằng ngà voi. Mới thấy có một động tác thôi mà đã biết được như vậy. Thật ra vào thời đại Trụ Vương có hiền thần phò trợ chẳng? Có, đương thời rất nhiều hiền thần đều rất có học vấn, vì ngày xưa người đọc sách đều có thể học một biết mười, nhìn thấy một vài chi tiết nhỏ liền có thể liên tưởng đến về sau sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Thưa các bạn, vì sao Cơ Tử nhìn thấy một đôi đĩa ngà voi liền có thể đoán định được nhà Thương sắp mất? Còn chúng ta sẽ nói:

- Một đôi đĩa ngà mà nghiêm trọng đến như vậy sao?

Chúng ta hãy cân nhắc tỉ mỉ xem, khi Đát Kỷ cầm đôi đĩa ngà voi, xin hỏi cô ta dùng ly rượu gì? Có thể là ly ngọc tề giác;

Khi phối hợp với ly ngọc tề giác xin hỏi dùng đĩa gì? Có thể là dùng kim ngân để chế tạo.

Đĩa dùng kim ngân để chế tạo ra phải chẳng dùng để đựng đậu hũ rau xanh, phải như vậy chẳng? Không phải, mà nhất định là gì? Là sơn hào hải vị, đựng là sơn hào hải vị.

Quý vị mặc một chiếc áo sơ mi, quý vị ở đó dùng sơn hào hải vị chẳng? Không có, sẽ mặc thế nào? Gấm vóc lụa là.

Mặc gấm vóc lụa là, ăn sơn hào hải vị, có chịu ở trong ngôi nhà gỗ nhỏ chẳng? Không có, vậy sẽ ở đâu? Cung điện hào hoa.

Những thứ này đều cần tiền. Từ đâu mà có? Không ngừng áp bức nhân dân, của cải, xương máu của nhân dân; Cuối cùng thì nhân dân nhất định sẽ khởi lên đối kháng với họ.

Cho nên một người tham tàn, một nước sẽ làm loạn.

Thế nên ngày xưa các bậc hiền triết đích thật là họ rất có trí huệ, họ biết cách học phân tích sự vật tường tận, có thể nhìn ra sau này có ảnh hưởng không tốt; Sau đó thì nhà Thương bị Chu Võ Vương lật đổ.

Nhưng những quân vương của quân khởi nghĩa thời cổ đại, sự thật thì cũng rất có hậu, khi Chu Võ Vương làm cho nhà Thương bị diệt vong, có phá hoại con dân của nhà Thương hay con cháu của Trụ Vương chẳng? *[Không có]* Không hề, mà đều quy định chia một chỗ để đời sau của Trụ Vương tiếp tục sinh tồn. Vì quân vương ngày xưa coi trọng là lòng dạ của thiên hạ, nên lấy nhân đức để phục lòng người, còn nếu phải chiến tranh chẳng qua là bắt đết dĩ. Thời nhà Chu vì có lòng dạ như vậy nên lấy được sự quy thuận của người trong thiên hạ rất nhanh.

[Nhà Chu tồn tại được bao nhiêu năm hả các bạn? Hơn 800 năm. Đây là thời đại thịnh trị nhất và kéo dài nhất trong lịch sử phong kiến của Trung Quốc.]

Nên sở thích của các bậc làm cha mẹ là danh lợi thì đối với một gia đình cũng ảnh hưởng rất lớn.

[Tôi xin chia sẻ thêm về chỗ này: Lần trước có bạn hỏi tôi về việc “Cha mẹ thích đốc lòng làm” này như sau:

“Kể từ khi con học Đệ Tử Quy, con đã biết chữ “Hiếu” là hàng đầu vì “Bách thiện hiếu vi tiên” (Tức là trăm điều kiện, hiếu đứng đầu). Nên con thường xuyên mời mẹ con đi ăn hiệu, ăn món trứng cá hồi. Vì mẹ con rất thích món này. Ngày trẻ thì nghèo quá, gia cảnh bần hàn nên con rất thương mẹ con. Và mỗi lần đi như thế là mẹ con rất vui, ngoài ra con cũng thường đưa mẹ đi du lịch các nơi để bù vào những nỗi khó khăn, vất vả của cuộc đời mẹ đã trải qua.”

Tôi bảo (Như tiến sĩ Thái vừa nói ở trên):

- Nếu sở thích mà thích danh, thích lợi thì không nên đáp ứng; thích ngũ dục lục trần thì quả báo là tam đồ. Do đó phải xem xét những sở thích này của cha mẹ, sao cho hợp với đạo, hợp với ngũ giới thập thiện.

Tuy nhiên cũng dần dần từng bước để thực hiện, không phải nói cắt là cắt ngay. Nhưng cũng không để tăng trưởng tài, sắc, danh, ăn, ngủ, rồi là tham, sân si mạn cho cha mẹ. Vì nếu bạn làm điều này thì trong Liễu Phàm Tứ Huấn, ngài Trung Phong Thiền Sư gọi là thiện sai.

Vì sao thế? Thiện sai là tốt trước mắt, hại về sau. Thiện đúng có thể là trước mắt không có tốt nhưng tương lai lâu dài thì tốt. Cho nên, trước mắt thì vì cha mẹ mà làm, cha mẹ được sung sướng chốc lát, tương lai sẽ đọa tam đồ ác đạo, khổ không sao nói hết, chẳng có ngày ra. Cho nên hành động này của bạn không phải là thiện đúng, không phải là hiếu.

Đương nhiên là nói như vậy cuối cùng bạn bảo không cần nữa, thế là cuối cùng bạn cắt vứt tất cả - Không phải! Mà giống như trong Kinh Bản Sư:

Khi mà cha mẹ chưa hiểu đạo thì con cái là phải dần dần dùng các phương tiện để giáo hóa cho cha mẹ.

Khi tâm cha mẹ tham, bồng xển đấy - thì con cái cũng lại phải dần dần dùng các phương tiện để chỉ cho cha mẹ thấy rằng: Nếu tham thì cái hậu quả sau này nó như thế nào.

Khi cha mẹ mà không biết kính trọng Tam Bảo thì con cái cũng lại phải tìm cách để giáo hóa cho cha mẹ;

Và khi cha mẹ không có được cái chí gọi là quyết tâm liễu sinh tử, pháp luân hồi thì con cái cũng phải tìm phương tiện để dạy cha mẹ.]

2. Sở thích của phàm phu là gì? Là Danh & Lợi

[Mục này lại có 2 ý ạ:

Thứ nhất: Quan niệm “Phú, Quý” của người đời là gì?

Thứ hai: Nhiều tiền chưa hẳn là phú]

Người thế gian nói: “Mục tiêu của đời người chính là cầu phú quý”. Rốt cuộc thì phú quý như thế nào? Như thế nào là phú quý chân chính? Chúng ta là bậc cha mẹ, là bậc trưởng thượng cần nhận thức rõ ràng thế nào mới là phú quý chân chính?

Thứ nhất: Quan niệm “Phú, Quý” của người đời

[“Phú” là nhiều tiền, giàu có, còn “Quý” là làm quan lớn

Chúng ta sẽ nghe TS Thái giảng:]

(Một là: “Phú” là nhiều tiền, giàu có

[Vậy thì nhiều tiền giàu có ở đây chính là lợi.]

Nếu quý vị hỏi:

- Phú là gì?

Đáp án này nếu hỏi học sinh trung học, nó sẽ trả lời quý vị như thế nào?

- Có nhiều tiền gọi là “Phú”.

[Có giống chúng ta không các bạn, có ạ.]

Vì sao đáp án của chúng nó chính xác như vậy, nó bị ảnh hưởng ai?

[TS Thái giảng tiếp:]

Hai: Quý là làm quan

Nếu quý vị lại hỏi nó:

- Quý là gì?

Nó sẽ trả lời thế nào?

- Làm quan lớn gọi là quý.

[Thế là phú thì là nhiều tiền, còn quý thì là làm quan. Thế là cả danh cả lợi đều đầy đủ. Nhiều người cầu làm quan là vừa được danh vừa được lợi, đúng không ạ? Tiền nhiều nữa mà. Nhưng mà trên thực tế thì sao ạ?]

Thứ hai: Nhiều tiền chưa hẳn phú

[Mục này lại có 2 ý như sau:

Một là: Những kết cục của việc “Xông” đi kiếm tiền

4 kết cục như sau:

1- Lao tâm, lao lực

2- Bận rộn đến mức người thân xem như “Đã chết”

3- “Lang đang nhập ngục”

4- Thân thể bệnh hoạn.

Hai là: Thành công là kiêm cả sự nghiệp, và gia đình

Chúng ta bắt đầu nghe TS Thái giảng:]

Một là: Những kết cục của việc “Xông” đi kiếm tiền

Con người bận rộn suốt một đời chính là muốn hưởng thụ phú quý. Nhưng rốt cuộc họ có được hưởng phú quý thật sự chăng? Không hề.

Đời sống của con người hiện tại đều là ngộ nhận. Chúng ta xem thấy những cuốn sách trên thị trường viết: “Như thế nào gọi là thành công?” “Làm sao để một người thứ nhất kiếm được 500 vạn trong cuộc đời”, “Người thứ nhất 1.000 vạn”, những loại sách này đều bán rất chạy.

Còn những sách “Làm sao để quan hệ vợ chồng được tốt đẹp”; “Làm sao để giáo dục con cái được tốt” thì bán không chạy bằng sách này *[hoặc nói là rất kém. Cho nên Hòa Thượng mới nói là, “Tà pháp”. Vì sao mà bạn bắt vào tà pháp nhanh như thế? Bởi vì tà sư dạy cho bạn tham sân, si, mạn, ngã dục lục trần. Cái này nó vừa đúng với ý mong muốn của bạn, nên là cuối cùng vì thế mà bạn đi theo họ thôi.]*

Điểm này cho thấy điểm chuyên chú của con người đều là vì tiền, hình như là cảm thấy khi có tiền thì cuộc sống sẽ tốt đẹp.

[Cũng như chiều nay vừa vào cái tôi bảo: “Nếu như mà các bạn đi học đạo mà các bạn cũng nô nức như là đi ăn, đi chơi thì tốt quá, vì chiều nay không biết ở bên Đạo tràng Phổ Hiền thế nào? Bên chúng tôi có 14 người thôi ạ. Đây ạ, cho nên có phải mình tôi nói đâu ạ, đây thầy Thái cũng nói ạ: Lúc nào cũng là đặt danh lợi lên đầu tiên, còn việc đi tu đạo thì đặt xuống dưới cùng. Tất cả đều lao đi vì tiền, mà không biết được rằng vô thường nó đến bất chợt lúc nào, tí nữa các bạn sẽ nghe.

TS Thái giảng tiếp:]

Nào ngờ dục vọng vừa mở ra thì nhìn không thấy đáy. Cho nên cổ nhân có câu “Tham dục là vực thẳm”. Rất nhiều người cảm thấy có nhiều tiền gọi là giàu. Thật ra thì càng có tiền thì lại càng lo lắng rằng tiền của mình sẽ bị ít đi, càng có tiền thì khi thấy người bên cạnh có nhiều tiền hơn mình thì họ lại càng cảm thấy là mình nghèo.

Ví dụ: Thấy người ta có 5.000 vạn, họ có được 1.000 vạn nên cảm thấy là mình rất nghèo. Khi mình có 5.000 vạn lại thấy người khác có 10.000 vạn (tức là một ức), họ lại cảm thấy mình rất nghèo. Người như vậy lúc nào cũng cảm thấy mình giàu có chăng? Không có.

[Tôi mà có khuyên các bạn rằng:

- Thôi, kiếm tiền vừa vừa thôi, hùng hục chạy đi suốt ngày đêm như thế tôi thấy khổ quá, mà cuối cùng có mang đi được đâu.

Thế tôi khuyên thế xong tôi đưa ra bài học về Phạm Lãi thì các bạn trả lời tôi thế nào ạ:

- Bởi vì ông quá nhiều tiền rồi, Cư sĩ Bà ạ, ông ấy nhiều quá rồi cho nên ông không cần kiếm nữa, ông ấy cũng no đủ. Chúng con thì thiếu cho nên chúng con chỉ kiếm nốt 1 tỉ thôi, kiếm nốt 2 tỉ thôi, kiếm nốt cái nhà thôi, con tậu nốt cái xe.

Nhưng mà đảm bảo rằng nếu bạn không chịu chặn đứng cái dục vọng ấy lại thì ngày hôm sau lại con đổi nốt cái nhà này, con đổi nốt cái xe này và cứ thế là mở ra không bao giờ dừng được.

Cho nên người xưa có câu là: “Trông lên thì không bằng ai, trông xuống thì không ai bằng mình”, nhưng mà lúc nào cũng chỉ ngược nhìn lên.

Trong khi đây thì gọi là cái tâm tri sỉ ý, muốn sửa lỗi thì phải phát được 3 loại tâm: Một là, tâm gì ạ? Sỉ tâm ạ, hai ạ ụy tâm và thứ ba dũng tâm. Ba cái tâm ấy để giúp cho bạn thành đạo. Thì cái tâm tri sỉ đầu tiên là tại sao các Ngài cũng là người phàm phu như mình mà các Ngài thành Thánh, thành Hiền thì không thấy phát. Kê, các Ngài thành Thánh, thành Hiền là việc của các Ngài. Chỉ phát mỗi cái là gì? Người này họ có 1 tỉ, họ hơn mình, không được, mình phải ít nhất phải bằng hoặc hơn họ. Người kia thì họ có cái nhà to vậy thì mình nhà bé không được, cuối cùng quay đi quay lại toàn ngũ dục lục trần.

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay xin tạm dừng ở đây. Ngay mai chúng ta sẽ tiếp tục về 4 kết cục của việc “Xông đi kiếm tiền”.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
